

Arrest

**nr. 341 294 van 17 februari 2026
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die optreedt in eigen naam en als moeder van de minderjarige X en die verklaart dat zij van Macedonische nationaliteit zijn, op 29 augustus 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 31 juli 2025 tot weigering van verlenging van een tijdelijk verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 september 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en van haar advocaat A. VAN HOEY en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster komt als minderjarige in november 2007, samen met haar moeder, naar België. Haar moeder dient op 13 november 2007 een verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek wordt negatief afgesloten bij arrest met nummer 22 139 van 28 januari 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), waarbij verzoeksters moeder niet wordt erkend als vluchteling en haar de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Op 17 februari 2009 wordt beslist tot afgifte aan verzoeksters moeder van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Verzoeksters moeder dient op 7 mei 2009, in eigen naam en namens haar dochter, een aanvraag in voor een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 11 augustus 2010 ongegrond verklaard. Eveneens wordt beslist tot afgifte aan verzoeksters moeder van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Verzoeksters moeder dient op 6 juni 2012, in eigen naam en namens haar dochter en samen met haar Iraanse partner, een nieuwe aanvraag in voor een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 25 juli 2013 onontvankelijk verklaard. Eveneens wordt beslist tot afgifte aan verzoeksters moeder (en verzoekster) van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Verzoeksters moeder dient op 2 september 2013, in eigen naam en namens haar dochter en samen met haar Iraanse partner, een nieuwe aanvraag in voor een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 28 april 2014 onontvankelijk verklaard. Andermaal wordt ook beslist tot afgifte aan verzoeksters moeder (en verzoekster) van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. De Iraanse partner van verzoeksters moeder wordt op 28 februari 2014 erkend als vluchteling.

1.6. Op 13 januari 2015 dient verzoeksters moeder een aanvraag in voor een toelating tot verblijf op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, in het kader van gezinshereniging met haar wettelijk samenwonende partner, die in België werd erkend als vluchteling. Verzoekster dient op 30 juli 2015 eveneens een aanvraag in voor een toelating tot verblijf op grond van dit wetsartikel. Op 13 januari 2016 wordt verzoeksters moeder in het bezit gesteld van een elektronische A-kaart. Verzoekster verkrijgt op 8 juni 2016 een A-kaart. Hun verblijf wordt jaarlijks verlengd.

1.7. Op 7 december 2020 wordt beslist dat verzoekster en haar moeder niet in aanmerking komen voor een verblijf van onbeperkte duur, nu zij niet meer voldoen aan de verblijfsvoorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet en dit omdat zij steun genieten van het OCMW. Met toepassing van artikel 13, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet wordt wel beslist om hun verblijf van beperkte duur met één jaar te verlengen, tot 7 december 2021, en dit in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt nog aangegeven dat zij, voor een verdere verlenging, volgende stukken moeten aanbrengen: het bewijs van een ziektekostenverzekering die alle risico's dekt, het bewijs van goed gedrag en zeden, bewijzen van bestaansmiddelen en van het al dan niet ten laste vallen van het OCMW en bewijzen van het voldoen aan de integratievoorwaarden overeenkomstig artikel 1/2 van de Vreemdelingenwet.

1.8. Op 13 januari 2022 wordt beslist om het beperkt verblijf van verzoekster en haar moeder, die nog steeds OCMW-steun genieten, alsnog met één jaar te verlengen, tot 31 december 2022.

1.9. Op 10 mei 2022 trekt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus van de Iraanse partner van verzoeksters moeder in.

1.10. Op 10 januari 2023 vragen verzoekster en haar moeder een nieuwe verlenging van hun verblijf aan. Omdat zij nog steeds leefloon genieten en geen bewijzen van eigen bestaansmiddelen voorleggen, worden zij bij brieven van 24 en 27 februari 2023 herinnerd aan de eerdere instructies van 7 december 2020 en aan de aan de verdere verlenging van hun verblijf gestelde vereisten van het beschikken over toereikende bestaansmiddelen en het niet ten laste vallen van de openbare overheden. Het bestuur wijst er in deze brieven op dat wordt overwogen om een einde te stellen aan hun verblijf en nodigt hen uit alsnog bewijzen van toereikende bestaansmiddelen en van het niet ten laste zijn van het OCMW voor te leggen. Verzoekster en haar moeder nemen op 4 april 2023 kennis van deze brieven.

1.11. Op 5 juli 2023 wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de Iraanse partner van verzoeksters moeder.

1.12. Op 31 juli 2025 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie om het tijdelijke verblijf van verzoekster en haar moeder niet verder te verlengen. De in hoofde van verzoekster genomen beslissing is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Het tijdelijk verblijf van betrokkene, geldig tot 31/12/2022, waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.

Betrokkene diende een aanvraag in voor gezinshereniging op grond van buitengewone omstandigheden, in functie van haar moeder mvr. [M.E.] (RR.[...], hierna de referentiepersoon), overeenkomstig artikel 10 en artikel 12bis, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet. Op basis hiervan verkreeg zij een verblijfsmachtiging. Op 07/12/2015 verkreeg zij een bijlage 15bis, op 27/11/2015 een A.I. en op 08/06/2016 een A-kaart. Deze documenten werden afgeleverd in het kader van gezinshereniging op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Op 7/12/2020 stelde onze dienst echter vast dat niet langer aan

de voorwaarden van artikel 10 werd voldaan. Bijgevolg werd het onbeperkt verblijf geweigerd en werd een nieuw verblijf toegekend op basis van artikel 13, §1, waarvan de vernieuwing onderworpen is aan het bezit van toereikende bestaans-middelen, om niet ten laste te vallen van de openbare overheden, en van een ziektekostenverzekering die alle risico's dekt, en voor zover de vreemdeling geen gevaar vormt voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid. Het kind, [M.M.], geboren in 2023 in België, heeft haar verblijfsmachtiging gekregen in functie van haar moeder door toepassing van administratieve vereenvoudiging. Doordat haar moeder het kind erkend heeft en in legaal verblijf was, heeft het kind het meest voordelige verblijfsstatuut gevolgd, waarbij de moeder de referentiepersoon ten opzichte van het kind werd.

Op 10/01/2023 vroeg betrokkene verlenging aan van haar machtiging tot verblijf van beperkte duur, waarbij zij een attest van CM dd. 19/11/2019 en dd. 24/11/2022 overmaakte, waaruit blijkt dat zijzelf, haar moeder en haar partner aangesloten waren bij het ziekenfonds, een blanco uittreksel uit het strafregister van 13/01/2023, een attest van het OCMW van 23/09/2022 waaruit blijkt dat zij begeleid wordt via het project Dynamo samenwerking tussen VDAB ([...]) en het OCMW. Daarnaast blijkt uit het OCMW-attest van 9/01/2023 dat zij leefloon ontvangt.

Omdat betrokkene niet voldeed aan de gestelde voorwaarden, werd op 27/02/2023 een hoorrecht verstuurd, waarin de betrokkene werd geïnformeerd dat zij niet voldeed aan de aan haar opgelegde voorwaarden. Verder bevatte onze instructie volgende: Het staat u vrij om ons alle documenten over te maken die u noodzakelijk acht in het kader van een onderzoek van uw dossier en in het bijzonder op basis van artikel 13§3 lid van de wet van 15.12.1980 waarin staat: "De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;"

Wanneer de in het eerste lid bedoelde vreemdeling vergezeld of vervoegd werd door een in artikel 10,§1, eerste lid, 4° tot 7° bedoeld familielid, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van oorsprong.

Dit hoorrecht werd op 04/04/2023 aan de betrokkene betekend.

Als reactie op ons hoorrecht werden aanvullende stukken overgemaakt op 01/06/2023, 02/06/2023, 07/06/2023, 23/07/2023 en 25/07/2025. De volgende documenten werden overgemaakt:

-twee attesten van het OCMW werden voorgelegd: één waaruit blijkt dat betrokkene sinds 01/05/2023 geen leefloon meer ontvangt en een attest van 24/07/2025 waarin wordt bevestigd dat zij geen enkele vorm van steun geniet.

-inschrijvingsattest op naam van de betrokkene en arbeidsreglement voor uitzendkrachten van Randstad.

-interimcontracten van de periode 02/05/2023 tot en met 26/05/2023, op naam van de betrokkene

-loonfiches van Randstad interim van de periode 02/05/2023 tot en met 19/05/2023 op naam van de betrokkene -voor de periode van 04/04/2025 tot 31/05/2025 werden op naam van de betrokkene zowel de betaling wegens arbeidsongeschiktheid (dd. 04/06/2025) uitgevoerd als een attest uitgereikt waarin een arbeidsongeschiktheid van meer dan 66% werd geregistreerd en de bijhorende uitkeringen bevestigd

-kinesitherapie voorschrift (dd. 21/05/2025) op naam van de betrokkene

-brief afspraak bij de de Dienst Dieet (dd. 21/05/2025) op naam van de betrokkene

-brief afspraak bij de de Dienst fysische geneeskunde en revalidatie (dd. 21/05/2025) op naam van de betrokkene -attest van gezinssamenstelling waarop de betrokkene, haar kind, haar moeder en haar partner vermeld staan (toestand op 16/06/2025)

Tot op heden heeft onze dienst geen bijkomende documenten ontvangen. Na betekening van onze instructie van 27/02/2023 zijn, naast de reeds vermelde stukken, geen aanvullende documenten ingediend. Onze beoordeling is dan ook uitsluitend gebaseerd op de voorgelegde bewijsstukken en de raadpleegbare informatie in openbare databanken.

Uit de voorgelegde attesten blijkt dat de betrokkene tot en met 30/04/2023 OCMW-steun heeft ontvangen en sinds 01/05/2023 niet meer ten laste is van de openbare overheden. Tevens werd zij begeleid via het project Dynamo, een samenwerking tussen VDAB [...] en het OCMW. De ingediende documenten omvatten een inschrijvingsattest, een arbeidsreglement en drie interimcontracten van 02/05/2023 tot en met 26/05/2023. Daarnaast werden loonfiches voorgelegd voor de periode van 02/05/2023 tot en met 19/05/2023, met nettobedragen van respectievelijk €282,07, €376,80 en €382,41, wat samen een totaal vormt van €1.041,28. Er dient te worden opgemerkt dat slechts loonfiches voor één maand werden bezorgd. Betrokkene woont samen met haar moeder en diens partner. Het leefloonbedrag voor een samenwonende bedraagt sinds 1

januari 2023 €809,42. Rekening houdend met drie samenwonenden, komt het vereiste minimum aan toereikende bestaansmiddelen op €2.428,26. Daarnaast ontbreken inkomstgegevens van juni 2023 tot en met december 2023, evenals van het volledige jaar 2024. Voor 2025 zijn attesten van arbeidsongeschiktheid voorgelegd voor de periode 04/04/2025 tot en met 31/05/2025, evenals de betaling van een uitkering van in totaal €2.532 voor deze twee maanden. Dit betekent een maandbedrag van €1.266 voor april en mei 2025. Intussen is haar kind ten laste bij het gezin gekomen. Op basis van de nieuwe gezinssamenstelling moet betrokkene voor het jaar 2025 aantonen te beschikken over toereikende bestaansmiddelen ten bedrage van €3.528,33, berekend op basis van het leefloonbedrag voor een gezin ten laste (€1.776,07 sinds 1 februari 2025), aangevuld met twee bedragen van €876,13 voor haar moeder en diens partner. Er zijn ook voorschriften voor kinesitherapie, een afspraak bij de Dienst Dieet en een afspraak bij de Dienst Fysische Geneeskunde en Revalidatie overgemaakt. Onze dienst betwist deze documenten niet, maar het ontslaat de betrokkene niet van de verplichting tot het aantonen van toereikende bestaansmiddelen. Concluderend zijn er geen toereikende bestaansmiddelen aangetoond zoals bedoeld in artikel 13, §1 van de Vreemdelingenwet, waardoor betrokkene weliswaar momenteel niet ten laste is, maar dit in de toekomst mogelijk wel zal zijn. Het feit dat zij tot en met april 2023 ten laste was van de openbare overheden en sinds 1 mei 2023 niet meer, sluit niet uit dat zij vanwege haar financiële situatie en gezinssamenstelling (samenwonend met vier personen) in de toekomst opnieuw ten laste kan vallen. Om deze reden kan onze dienst haar verblijfsmachtiging niet verder verlengen.

Overeenkomstig het tweede lid van art. 13, §3 dient ook rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Daartoe werd betrokkene eveneens uitgenodigd in ons hoorrecht.

Betrokkene heeft geen documenten overgemaakt in het kader van haar integratie en inburgering.

De attesten van het OCMW – zowel op naam van de betrokkene, haar moeder als van haar partner – waaruit blijkt dat er leefloon werd toegekend tot en met april 2023 en dat sinds 1 mei 2023 geen leefloon meer wordt ontvangen, doen geen afbreuk aan deze vaststelling. Zij bevestigen enkel dat er gedurende een bepaalde periode wel degelijk leefloon werd ontvangen, en nadien niet meer. Ook het blanco uittreksel uit het strafregister van de betrokkene, de overgemaakte gezinssamenstelling, en de attesten van de mutualiteit op naam van de betrokkene, haar moeder en haar partner doen geen afbreuk aan onze beslissing. Deze documenten tonen enkel aan dat betrokkene een blanco strafregister beschikt, wie deel uitmaakt van het gezin en dat zij aangesloten waren bij een mutualiteit. Deze elementen vormen geen bewijs van bijzondere integratie en kunnen zij de betrokkene dan ook niet verder machtigen tot verblijf.

Wat betreft de aard en de hechtheid van de gezinsband van betrokkene blijkt uit het administratief dossier het volgende: Betrokkene woont samen met haar dochter, haar moeder en de partner van haar moeder, mnr. [B.S.], die in het verleden erkend vluchteling was. Dit statuut werd echter beëindigd op 05/07/2023 en de beslissing werd hem betekend op 07/07/2023 in de gevangenis van Brugge. Noch deze samenwoonst, noch het feit dat de partner van haar moeder voordien het statuut van erkend vluchteling bezat, verleent de betrokkene automatisch een recht op verblijf. Ook de verblijfsmachtiging van haar moeder werd op dezelfde datum beëindigd. Met deze beslissing wordt eveneens de verblijfsmachtiging van betrokkene beëindigd, wat geleet op de onderlinge afhankelijkheid van de verblijfsrechten, automatisch ook de beëindiging van de verblijfsmachtiging van haar dochter tot gevolg heeft. Deze beslissing doet geen afbreuk aan de bestaande gezinsbanden; de familieband blijft behouden, ondanks het verlies van de verblijfsmachtiging. Volgens de geboorteakte van haar kind is enkel de moederlijke afstamming vastgesteld. Er werden geen documenten overgemaakt waaruit blijkt of de vader in België verblijft of nog vaderlijke rechten uitoefent. Ook uit het administratief dossier kan hierover geen informatie worden afgeleid. De partner van haar moeder beschikt reeds niet meer over een geldige verblijfsmachtiging, ook die van haar moeder is beëindigd. Met deze beslissing wordt tevens de verblijfsmachtiging van betrokkene beëindigd, wat automatisch ook het einde betekent van de verblijfsmachtiging van haar kind. De gezinsband tussen betrokkene, haar dochter en haar moeder wordt erkend. Er zijn echter geen overtuigende elementen aangereikt waaruit blijkt dat de beëindiging van haar verblijfsmachtiging zou leiden tot een zodanig kwetsbare situatie die een uitzondering zou rechtvaardigen, noch dat dit aanleiding geeft tot verdere machtiging tot verblijf. Het gezin heeft de mogelijkheid om, indien gewenst, elders samen een nieuw leven op te bouwen. Betrokkene, haar dochter en haar moeder hebben de Macedonische nationaliteit; de partner van haar moeder is van Iraanse nationaliteit. Hervestiging in het buitenland behoort tot de mogelijkheden. Daarnaast heeft betrokkene geen informatie overgelegd waaruit blijkt dat de aard of hechtheid van de gezinsbanden haar zou belemmeren om terug te keren naar het land van herkomst. Een eventuele terugkeer houdt dan ook geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel in. Van een scheiding van de gezinsband is geen sprake, aangezien alle betrokken verblijfsmachtigingen reeds beëindigd zijn of nu worden beëindigd. Het zich in regel stellen met de immigratiewetgeving vormt bijgevolg geen schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, dat betrekking heeft op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Ten

slotte heeft betrokkene geen documenten of gegevens voorgelegd die wijzen op het bestaan van andere relevante familiebanden in België.

Wat betreft de duur van haar verblijf in het Rijk: Zij werd als minderjarig kind voor het eerst opgemerkt in het asielaanvraagdossier van haar moeder. Nadat de asielaanvraag op 17/02/2009 werd geweigerd, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten, maar haar moeder gaf hieraan geen gevolg. Zij beschikten niet over een vluchtelingenstatuut, waardoor deze periode niet in aanmerking komt als beletsel voor de beëindiging van het verblijf. Van 18/02/2009 tot en met 03/07/2015 verbleef zij illegaal in het Rijk samen met haar moeder. In die periode diende haar moeder meerdere 9bis-aanvragen in, die telkens onontvankelijk of ongegrond werden verklaard. Deze langdurige verblijfsperiode was het gevolg van bewuste keuzes, namelijk het blijven indienen van aanvragen en het negeren van bevelen tot vertrek. Hoewel dit resulteerde in een feitelijk verblijf van ongeveer acht jaar, kan deze volgehouden aanwezigheid niet worden beschouwd als reden om af te zien van beëindiging van de verblijfsmachtiging. In 2015 diende betrokkene een aanvraag voor gezinshereniging in, als minderjarige kind i.f.v. haar moeder, waarna zij een A-kaart ontving. Op basis van de beschikbare gegevens verbleef zij circa 18 jaar in België, waarvan ongeveer acht jaar zonder wettig verblijf. Deze periode van illegaal verblijf valt onder de verantwoordelijkheid van haar moeder en kan geen rechten doen ontstaan. Hoewel kan worden aangenomen dat betrokkene gedurende tien jaar ononderbroken in België verbleef en in die periode enige banden met het land heeft opgebouwd, blijkt uit het administratief dossier niet dat deze van zodanige aard zijn dat zij de beëindiging van haar verblijfsmachtiging kunnen verhinderen. Zij voldoet niet aan de voorwaarden inzake toereikende bestaansmiddelen, zoals bepaald in artikel 13, §1 van de Vreemdelingenwet. Omdat betrokkene niet voldeed aan de vereiste van toereikende bestaansmiddelen en ten laste was van de openbare overheden zoals bepaald in artikel 10, werd het onbepert verblijf geweigerd en werd een nieuw verblijf toegekend op basis van artikel 13, §1, waarvan de vernieuwing onderworpen is aan het bezit van toereikende bestaansmiddelen. Het administratief dossier bevat geen aanwijzingen dat betrokkene, wegens een gebrek aan familiale, culturele of sociale banden met haar land van herkomst, belemmerd zou worden om terug te keren. In antwoord op het hoorrecht van 27/02/2023 heeft zij geen documenten overgelegd waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin heeft zij informatie verstrekt waaruit kan worden afgeleid dat terugkeer naar haar land van herkomst onmogelijk is, zelfs niet voor een tijdelijke periode om zich opnieuw in regel te stellen met de verblijfswetgeving. Hetzelfde geldt voor haar dochter, die in België geboren is en de Macedonische nationaliteit bezit. Aangezien het kind nog maar ongeveer 1,5 jaar oud is, mag worden aangenomen dat het, net als haar moeder en grootmoeder, de taal van jongs af aan met de papepel meegegeven krijgt, wat haar latere integratie in het land van herkomst kan vergemakkelijken. Het kind is bovendien nog zeer jong, waardoor aanpassing haalbaar geacht wordt. Er werd bovendien geen bewijs geleverd dat het kind momenteel naar school gaat. Er zijn geen wettelijk een/of reglementaire bepalingen met betrekking tot het verblijf van vreemdelingen die in België geboren zijn. Ondanks het bestaan van dergelijke bepalingen houdt onze dienst rekening met de "administratieve vereenvoudiging", ingevoerd in 2017 door de Staatssecretaris van Asiel en Migratie. Het verblijf van het kind is echter onlosmakelijk verbonden aan dat van de ouder. Het kind mocht dan wel in 2023 'rechtstreeks' een verblijfsmachtiging verkregen, wordt – doordat het verblijfsrecht van de ouder beëindigd wordt – bijgevolg ook het verblijfsrecht van het kind beëindigd. Wat betreft haar medische situatie: De voorgelegde documenten – waaronder een voorschrift voor kinesithérapie en brieven met afspraken bij de Dienst Dieet en de Dienst Fysische Geneeskunde en Revalidatie – geven onze dienst geen inzicht in een medische toestand die dermate ernstig is dat zij bijkomende zorg nodig heeft of een terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk zou maken. Er blijkt evenmin dat betrokkene daar, zelfs tijdelijk, niet zou kunnen verblijven om zich opnieuw te schikken naar de in de wet gestelde voorwaarden. Indien dit wel het geval was geweest, had betrokkene dit op actieve wijze moeten toelichten of aantonen, hetgeen zij heeft nagelaten. Uit niets blijkt dat betrokkenen niet zouden kunnen reizen.

Indien betrokkenen verblijf wensen op basis van een andere reden, dienen zij de in de wet voorziene procedure te volgen. Let wel: deze beslissing houdt geen bevel in om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg concludeert onze dienst dat de gezinscel niet moet worden verbroken. Onze dienst concludeert louter dat het verblijf van betrokkenen niet verder kan worden verlengd."

De in hoofde van verzoeksters moeder genomen beslissing maakt het voorwerp uit van een afzonderlijk beroep bij de Raad, gekend onder het rolnummer 347 313.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel aan wat volgt:

"Middel 1 : Onvoldoende rekening gehouden met de voorgelegde bewijsstukken van bestaansmiddelen
De Dienst stelt dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste bestaansmiddelen. Echter:

- Verzoekster heeft sinds mei 2023 geen OCMW-steun meer ontvangen en dit tot op heden. Verzoekster valt aldus niet ten laste van de openbare overheden. In 2023 niet en nu nog steeds niet. Dit is het beste bewijs van voldoende bestaansmiddelen.

- Verzoekster heeft interimcontracten en loonfiches overgemaakt die aantonen dat verzoekster actief werkte.

- Voor april en mei 2025 ontving verzoekster een uitkering wegens arbeidsongeschiktheid van €2.532, wat het maandbedrag van €1.266 overstijgt.

- De berekening van het vereiste bedrag (€3.528,33) houdt bovendien geen rekening met de feitelijke bijdrage van mijn moeder en haar partner, noch met de tijdelijke aard van mijn arbeidsongeschiktheid. Verzoekster meent aldus wel degelijk te hebben aangetoond over voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

De Dienst erkent zulks trouwens, met zoveel woorden, in haar beslissing (op pg2) dat verzoekster aantoont thans niet ten laste te zijn, maar de dienst stelt dat “zij dit mogelijk in de toekomst wel zal zijn”.

Dit is uiteraard “geen” redenering. Wanneer men dergelijke redenering aanhoudt, dan kan men met geen enkel bewijs rekening houden.

Immers, inkomstenbewijzen en attesten, zijn steeds een weergave van een bepaalde toestand op een bepaald moment en zijn nooit blijvend, ook niet voor de toekomst.”

2.2. Onder “middel” wordt begrepen: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Verzoekster laat na te verduidelijken welke rechtsregel volgens haar is overtreden. Haar middel wordt onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Hierbij is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoekster geeft aan het motief te betwisten dat zij niet beschikt over toereikende bestaansmiddelen om te voorkomen dat zij ten laste komt van het sociale bijstandstelsel.

Zoals blijkt uit de feiten uiteenzetting werd op 7 december 2020 vastgesteld dat verzoekster niet in aanmerking kwam voor een verblijf van onbepaalde duur, nu zij niet meer voldeed aan de voorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet en dit omdat zij steun genoot van het OCMW. Met toepassing van artikel 13, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet werd beslist om haar verblijf met één jaar te verlengen, tot 7 december 2021, en dit in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 13, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De toelating tot verblijf krachtens artikel 10 geldt erkend voor een beperkte duur gedurende een periode van vijf jaar volgend op de afgifte van de verblijfstitel of in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3, 3bis of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend. Na afloop van deze periode wordt de toelating tot verblijf voor onbepaalde duur voorzover de vreemdeling nog steeds voldoet aan voorwaarden van artikel 10. In het tegenovergestelde geval weigert de minister of diens gemachtigde het verblijf van onbepaalde duur en kent een nieuw verblijf van beperkte duur toe, waarvan de vernieuwing onderworpen is aan het bezit van toereikende bestaansmiddelen, om niet ten laste te vallen van de openbare overheden, en van een ziektekostenverzekering die alle risico's dekt, en voor zover de vreemdeling geen gevaar vormt voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid.”

Verzoekster werd er in de beslissing van 7 december 2020 op gewezen dat zij, voor een verdere verlenging van haar verblijf, onder meer bewijzen van de bestaansmiddelen van haar gezin en van het al dan niet ten laste vallen van het OCMW diende voor te leggen. Er werd op gewezen dat, indien het gezin een OCMW- of werkloosheidsuitkering genoot, bewijzen moesten worden voorgelegd dat verzoekster actief op zoek was naar werk.

Op 13 januari 2022 werd beslist om het beperkt verblijf van verzoekster, die nog steeds OCMW-steun genoot, alsnog met één jaar te verlengen, tot 31 december 2022, waarbij voor de verdere verlenging dezelfde bewijsstukken werden gevraagd.

In januari 2023 vroeg verzoekster een nieuwe verlenging van haar A-kaart. Zij genoot op dat ogenblik nog steeds OCMW-steun, waarna zij er bij brief van 27 februari 2023 aan werd herinnerd dat de vernieuwing van haar verblijfsmachtiging, onder andere, is onderworpen aan de voorwaarden dat zij beschikt over toereikende bestaansmiddelen en dat zij niet ten laste is van de openbare overheden. Verzoekster werd er in deze brief op gewezen dat zij, waar zij nog steeds een leefloon genoot, niet voldeed aan de voorwaarden voor een verlenging van haar verblijf en dat bijgevolg werd overwogen om haar verblijf niet verder te verlengen. Zij

werd verzocht alsnog de nodige bewijsstukken voor te leggen. Deze brief werd verzoekster op 4 april 2023 ter kennis gebracht.

Ondanks de vermelding in de bestreden beslissing dat verzoekster sinds 1 mei 2023 niet langer steun van het OCMW zou genieten, stelt de Raad allereerst vast dat blijkens de stukken van het administratief dossier zij in de periode van september 2023 tot en met mei 2024 wel degelijk nog steun blijkt te hebben genoten van het OCMW. Nadien blijkt niet dat zij nog steun van het OCMW heeft genoten. Wat er ook van zij, in de bestreden beslissing wordt op zich niet betwist dat verzoekster ten tijde van het nemen ervan, en in de maanden ervoor, niet langer steun genoot van het OCMW, maar wel vastgesteld dat zij hiermee nog niet het bewijs heeft geleverd dat zij ook werkelijk kan beschikken over toereikende bestaansmiddelen om te voorkomen dat zij naar in de toekomst opnieuw ten laste zou komen van het sociale bijstandstelsel.

Verzoekster kan niet volstaan met een verwijzing naar het gegeven dat zij sinds 1 mei 2023 (beter: sinds 1 juni 2024) niet langer steun van het OCMW geniet, om de beoordeling in de bestreden beslissing onderuit te halen. Zoals wordt aangegeven in de bestreden beslissing, en niet wordt betwist door verzoekster, volgt uit artikel 13, § 1 van de Vreemdelingenwet dat haar (verder) verblijf is onderworpen aan de voorwaarde van het beschikken over toereikende bestaansmiddelen om te voorkomen dat zij ten laste zal vallen van het sociale bijstandstelsel en het enkele gegeven dat zij niet langer steun geniet van het OCMW toont nog niet aan dat zij werkelijk beschikt over dergelijke toereikende bestaansmiddelen.

Verzoekster wijst op de door haar voorgelegde interimcontracten en loonfiches. Nog wijst zij op de arbeidsongeschiktheidsuitkering die zij kreeg in de maanden april en mei 2025. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder rekening hield met deze voorgelegde stukken. Hij stelde echter vast dat verzoekster enkel inkomsten genoot uit werk in mei 2023 en haar netto-inkomen in deze maand in totaal slechts €1.041,28 bedroeg. Nog stelde verweerder vast dat geen inkomsten-gegevens voorlagen voor de periode van juni 2023 tot en met december 2023, evenals van het volledige jaar 2024, alsook dat voor 2025 enkel blijkt dat verzoekster gedurende de maanden april en mei arbeidsongeschiktheidsuitkeringen genoot voor een maandbedrag van €1.266. Hiermee lagen de inkomsten van verzoekster, die intussen ook een kind ten laste had, ruim lager dan het leefloon voor een persoon met gezinslast. Verzoekster weerlegt dit alles niet en toont niet aan dat verweerder op basis van de voorgelegde stukken op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat *“er geen toereikende bestaansmiddelen [zijn] aangetoond zoals bedoeld in artikel 13, §1 van de Vreemdelingenwet, waardoor betrokkene weliswaar momenteel niet ten laste is, maar dit in de toekomst mogelijk wel zal zijn. Het feit dat zij tot en met april 2023 ten laste was van de openbare overheden en sinds 1 mei 2023 niet meer, sluit niet uit dat zij vanwege haar financiële situatie en gezinssamenstelling (samenwonend met vier personen) in de toekomst opnieuw ten laste kan vallen.”*

Verzoekster stelt nog dat onterecht geen rekening zou zijn gehouden met de *“feitelijke bijdrage van mijn moeder en haar partner”*, maar er blijkt helemaal niet dat hieromtrent concrete gegevens werden voorgelegd aan het bestuur voor het nemen van de bestreden beslissing. Aldus toont zij niet aan dat verweerder concrete inkomsten van haar moeder of diens partner onterecht niet in rekening bracht. Verzoekster kan evenmin overtuigen dat onterecht geen rekening werd gehouden met de tijdelijke aard van haar arbeidsongeschiktheid. Zelfs indien dit het geval is, is dit nog niet van aard dat hiermee alsnog het bewijs kan worden geleverd van toereikende bestaansmiddelen, gelet op de eerdere vaststellingen dat de uitkering die zij in april en mei 2025 genoot ruim lager ligt dan het bedrag van het leefloon voor een persoon met gezinslast en het volledig ontbreken van bewijs van overige gezinsinkomsten.

Verzoekster betoogt nog dat inkomstenbewijzen en attesten altijd een weergave zijn van een bepaalde toestand op een bepaald moment en nooit een blijvende garantie zijn voor de toekomst en dat verweerdere redenering erop zou neerkomen dat met geen enkel bewijs rekening kan worden gehouden. Dit betoog veronderstelt echter dat er wel inkomstenbewijzen voorliggen waaruit minstens voor het heden toereikende bestaansmiddelen zouden kunnen blijken. Het punt is echter net dat zelfs deze bewijzen in voorliggende situatie ontbreken. Met dit betoog wordt geen afbreuk gedaan aan de voorgaande beoordeling.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de voorgelegde bewijsstukken niet correct zijn beoordeeld of verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

Louter ten overvloede merkt de Raad nog op dat het door verzoekster in het kader van huidige procedure nieuw voorgelegde stuk gedateerd op 28 maart 2025 inzake onbetaalde schoolfacturen voor het schooljaar 2020-2021 niet bepaald van aard is te overtuigen dat zij en haar gezinsleden alsnog zouden beschikken over toereikende bestaansmiddelen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3. Verzoekster ontwikkelt een tweede middel dat luidt als volgt:

“2. Onvoldoende erkenning van gezinsbanden en verblijfsduur

- Verzoekster woont samen met haar dochter, moeder en haar partner. De gezinsband is hecht en langdurig.

- Verzoekster verblijft reeds 18 jaar in België, waarvan 10 jaar met wettig verblijf. Mijn sociale en culturele integratie is diepgaand.

- Mijn dochter is geboren in België en heeft geen banden met het land van herkomst. Haar verblijfsrecht is onlosmakelijk verbonden aan het mijne.”

2.4. Andermaal vergeet verzoekster, nochtans bijgestaan door een advocaat, om te verduidelijken welke rechtsregel volgens haar is overtreden. Haar kritiek wordt opnieuw onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster voert aan dat haar gezinsbanden en haar lange verblijfsduur in België onvoldoende zouden worden erkend.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert evenwel dat verweerder rekening hield met de aard en de hechtheid van de gezinsbanden van verzoekster, de duur van haar verblijf in België en het bestaan van familiale dan wel sociale of culturele banden met het land van herkomst. Hij wees er ook op dat verzoekster in het kader van de uitoefening van het hoorrecht werd uitgenodigd in dit verband de nodige gegevens voor te leggen, wat verzoekster niet betwist, en hield rekening met de stukken die zij vervolgens heeft voorgelegd.

Verweerder hield zo rekening met de gezinsbanden tussen verzoekster, haar dochtertje, haar moeder en de Iraanse partner van haar moeder. Hij wees er op dat de vluchtelingenstatus van deze laatste werd beëindigd (correcter: ingetrokken) op 5 juli 2023 en hij thans niet langer beschikt over een verblijfsrecht. Nog wees hij er op dat ook de verblijfsmachtiging van verzoeksters moeder werd beëindigd (correcter: niet werd verlengd). Hij stelde bovendien vast dat de vader van verzoeksters kind niet is gekend. Hij wees er op dat in de gegeven omstandigheden de bestreden beslissing geen afbreuk doet aan de bestaande gezinsbanden, die op zich niet worden betwist en zelfs uitdrukkelijk worden erkend. Hij oordeelde als volgt: *“Het gezin heeft de mogelijkheid om, indien gewenst, elders samen een nieuw leven op te bouwen. Betrokkene, haar dochter en haar moeder hebben de Macedonische nationaliteit; de partner van haar moeder is van Iraanse nationaliteit. Hervestiging in het buitenland behoort tot de mogelijkheden. Daarnaast heeft betrokkene geen informatie overgelegd waaruit blijkt dat de aard of hechtheid van de gezinsbanden haar zou belemmeren om terug te keren naar het land van herkomst. Een eventuele terugkeer houdt dan ook geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel in. Van een scheiding van de gezinsband is geen sprake, aangezien alle betrokken verblijfsmachtigingen reeds beëindigd zijn of nu worden beëindigd. Het zich in regel stellen met de immigratiewetgeving vormt bijgevolg geen schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, dat betrekking heeft op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven.”*

Verzoekster benadrukt dan wel andermaal de hechte gezinsbanden tussen haar, haar dochter, haar moeder en de Iraanse partner van haar moeder, maar deze worden uitdrukkelijk erkend en in rekening gebracht in de bestreden beslissing. Verzoekster betwist op zich verder niet dat geen van haar gezinsleden nog een legaal verblijf heeft in België. Zo werd op dezelfde dag als de bestreden beslissing ook in hoofde van verzoeksters moeder beslist om haar verblijfsmachtiging in België niet verder te verlengen, omdat zij evenmin nog voldoet aan de in de wet gestelde voorwaarde te beschikken over toereikende bestaansmiddelen. Nog verwierp de Raad reeds bij arrest met nr. 300 528 van 23 januari 2024 het beroep van de Iraanse partner van verzoeksters moeder tegen de beslissing waarbij zijn verblijfsrecht werd beëindigd, nadat zijn vluchtelingenstatus werd ingetrokken en ingevolge strafrechtelijke veroordelingen op 31 maart 2021 tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar en op 5 oktober 2022 tot een bijkomende gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel voor een termijn van 3 jaar, voor ernstige feiten van mensensmokkel. Er blijkt aldus helemaal niet dat, als gevolg van de bestreden beslissing, de gezinsleden van elkaar zouden worden gescheiden. De bestreden beslissing houdt trouwens enkel in dat verzoeksters verblijfsmachtiging, en deze van haar kind, niet verder worden verlengd omdat zij niet voldoen aan de wettelijke voorwaarden hiervoor, zonder dat deze beslissing gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Daarnaast hield verweerder rekening met het gegeven dat verzoekster zelf als minderjarige, samen met haar moeder, naar België kwam en met de duur van haar verblijf van 18 jaar in België, met name sinds november 2007 toen haar moeder – tevergeefs – verzocht om internationale bescherming. Hij wees er op dat verzoekster en haar moeder in de periode tot en met 3 juli 2015 in illegaal dan wel precair verbleven. Deze periode valt volgens verweerder onder de verantwoordelijkheid van verzoeksters moeder en dit kan volgens hem geen rechten doen ontstaan. Verder hield verweerder er rekening mee dat verzoekster en haar moeder in 2015 alsnog werden toegelaten tot een verblijf in het kader van gezinshereniging met de Iraanse partner van haar moeder. Zoals reeds werd geded, stelde hij echter vast dat verzoekster niet langer voldoet aan de voorwaarden voor haar verblijf en ook haar moeder en diens partner niet langer zijn toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in België. Verweerder aanvaardde weliswaar dat verzoekster tijdens haar (legale) verblijf banden met België heeft opgebouwd, maar stelde vast dat zij geen documenten overmaakte in het kader van

haar integratie en inburgering en zodoende niet kan blijken dat sprake is van een bijzondere integratie of van banden met België die van zodanige aard zijn dat deze verhinderen dat haar verblijfsmachtiging niet verder wordt verlengd. Vervolgens stelde verweerder vast: *“Het administratief dossier bevat geen aanwijzingen dat betrokkene, wegens een gebrek aan familiale, culturele of sociale banden met haar land van herkomst, belemmerd zou worden om terug te keren. In antwoord op het hoorrecht van 27/02/2023 heeft zij geen documenten overgelegd waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin heeft zij informatie verstrekt waaruit kan worden afgeleid dat terugkeer naar haar land van herkomst onmogelijk is, zelfs niet voor een tijdelijke periode om zich opnieuw in regel te stellen met de verblijfswetgeving. Hetzelfde geldt voor haar dochter, die in België geboren is en de Macedonische nationaliteit bezit. Aangezien het kind nog maar ongeveer 1,5 jaar oud is, mag worden aangenomen dat het, net als haar moeder en grootmoeder, de taal van jongs af aan met de papepel meegegeven krijgt, wat haar latere integratie in het land van herkomst kan vergemakkelijken. Het kind is bovendien nog zeer jong, waardoor aanpassing haalbaar geacht wordt. Er werd bovendien geen bewijs geleverd dat het kind momenteel naar school gaat. Er zijn geen wettelijk een/of reglementaire bepalingen met betrekking tot het verblijf van vreemdelingen die in België geboren zijn. Ondanks het bestaan van dergelijke bepalingen houdt onze dienst rekening met de “administratieve vereenvoudiging”, ingevoerd in 2017 door de Staatssecretaris van Asiel en Migratie. Het verblijf van het kind is echter onlosmakelijk verbonden aan dat van de ouder. Het kind mocht dan wel in 2023 ‘rechtstreeks’ een verblijfsmachtiging verkregen, wordt – doordat het verblijfsrecht van de ouder beëindigd wordt – bijgevolg ook het verblijfsrecht van het kind beëindigd.”*

Verzoekster herhaalt dat zij al 18 jaar in België verblijft, waarvan 10 jaar legaal. Verweerder heeft deze elementen echter nadrukkelijk in rekening gebracht en door hier andermaal op te wijzen toont zij nog niet aan dat de beoordeling hieromtrent in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. In dit verband merkt de Raad ook op dat verzoekster spreekt over *“een diepgaande sociale en culturele integratie”*, maar op geen enkele wijze toelicht hoe haar sociale en culturele integratie in juli 2025, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, concreet werd ingevuld. De Raad betwist op zich niet dat verzoekster, gelet op de zeer jonge leeftijd waarop zij naar België kwam en haar langdurige verblijf in dit land, concrete en hechte banden met België moet hebben opgebouwd. Zij was niettemin hooguit toegelaten tot een tijdelijk en voorwaardelijk verblijf en is er ondanks haar voorgehouden diepgaande integratie niet in geslaagd te kunnen overtuigen dat deze haar in staat stelt te beschikken over toereikende bestaansmiddelen om niet ten laste te vallen van de openbare overheden. Zij laat ook na om concreet aan te duiden welke specifieke banden met België maken dat deze alsnog de bovenhand zouden moeten nemen op het niet langer voldaan zijn aan de in de wet gestelde verblijfsvoorwaarde van het beschikken over toereikende bestaansmiddelen. Zij maakt aldus niet aannemelijk dat enig concreet element of aspect door verweerder onterecht niet of onvoldoende in rekening is gebracht. Verzoekster betwist het motief ook niet dat zij inzake haar integratie of banden met België eigenlijk geen bewijzen heeft voorgelegd voor het nemen van de bestreden beslissing en dat zij aldus niet heeft kunnen overtuigen van banden met België die zodanig zijn dat deze verhinderen dat haar verblijf niet verder wordt verlengd.

Verzoekster wijst er ten slotte op dat haar dochter in België is geboren en geen banden heeft met haar land van herkomst. Ook deze elementen zijn echter nadrukkelijk in rekening gebracht in de bestreden beslissing. Verweerder acht het redelijk om aan te nemen dat het kind, *“net als haar moeder en grootmoeder, de taal van jongs af aan met de papepel meegegeven krijgt, wat haar latere integratie in het land van herkomst kan vergemakkelijken”* en dit kind zich bovendien gelet op zijn nog heel jonge leeftijd gemakkelijk zal kunnen aanpassen aan een andere omgeving, te meer nu het nog geen school loopt. Verzoekster neemt niet de moeite concreet in te gaan op deze beoordeling en toont niet aan dat deze steunt op onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk is.

Verzoekster maakt aldus niet aannemelijk dat haar gezinsbanden of verblijfsduur *“onvoldoende [worden] erkend”*. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

2.5. Verzoekster ontwikkelt een derde middel dat luidt als volgt:

“3. onvoldoende rekening gehouden met medische en sociale omstandigheden – er is wel degelijk sprake van een kwetsbare situatie die een uitzondering rechtvaardigt – aanleiding geeft tot machtiging verder verblijf”.

- Verzoekster heeft medische documenten overgemaakt (kinesithérapie, dieetadvies, revalidatie) die aantonen dat verzoekster medische opvolging nodig heeft. Ze dient nog steeds kinesithérapie/rugschool te volgen.

- De Dienst erkent deze documenten maar stelt dat ze geen belemmering vormen voor terugkeer, zonder diepgaand medisch onderzoek. Dit klopt echter niet. Verzoekster is sedert 2007 in België, aldus verblijft zij al jarenlang in België, sedert zij een kind was. Verzoekster is hier in België opgegroeid. Zij liep in België school, tot haar 18 jaar. Zij heeft hier vriendinnen.

Zij is voornamelijk opgevoed in het Nederlands, wat haar voertaal is en spreekt dit ook met haar familie en vriendinnen. België is haar enige en werkelijke "thuis".

Zij spreekt en verstaat aldus niet de Macedonisch taal. Zij is de taal van haar zogenaamde "thuisland" (quod non) niet machtig. Zij heeft er ook geen vrienden en familie. Zij kent er niemand.

"Waar moet zij naartoe?"

Dat zij perfect kan terugkeren klopt hoegenaamd niet en getuigt niet van realiteitszin.

Evenmin als de melding in de beslissing "dat geen bewijs wordt geleverd dat het kind naar school gaat"

Thans is haar dochtertje (geboren 2023, nog niet geboren ten tijde van de originele aanvraag) nog niet op de leeftijd dat zij naar school KAN gaan.

Zij is alleenstaande moeder nu de vader haar verliet en er nooit sprake was van een duurzame samenwoning.

In oktober kan het dochtertje van verzoekster starten in de crèche.

Daarvan kan thans nog geen stuk worden voorgelegd, in september – oktober 2025 kan dit wel."

2.6. Andermaal benoemt verzoekster de geschonden rechtsregel niet en wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster wijst allereerst op de door haar tijdens het horen voorgelegde medische documenten en stelt dat zij nog steeds kinesitherapie en rugschool nodig heeft. Zij betoogt dat deze stukken niet aan een diepgaand medisch onderzoek zijn onderworpen.

Inzake de voorgelegde medische stukken oordeelde verweerder als volgt: "Wat betreft haar medische situatie: De voorgelegde documenten – waaronder een voorschrift voor kinesitherapie en brieven met afspraken bij de Dienst Dieet en de Dienst Fysische Geneeskunde en Revalidatie – geven onze dienst geen inzicht in een medische toestand die dermate ernstig is dat zij bijkomende zorg nodig heeft of een terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk zou maken. Er blijkt evenmin dat betrokkene daar, zelfs tijdelijk, niet zou kunnen verblijven om zich opnieuw te schikken naar de in de wet gestelde voorwaarden. Indien dit wel het geval was geweest, had betrokkene dit op actieve wijze moeten toelichten of aantonen, hetgeen zij heeft nagelaten. Uit niets blijkt dat betrokkenen niet zouden kunnen reizen."

De Raad stelt allereerst vast dat op het voorgelegde medisch voorschrift in verband met rugschool noch een datum noch een naam van een patiënt staat vermeld. Er blijkt aldus niet dat dit stuk betrekking heeft op verzoekster.

Op naam van verzoekster lag wel een kinesitherapievoorschrift van 21 mei 2025 voor, met name voor 18 beurten gedurende 1 tot 2 keer per week. Verder lagen stukken voor dat zij op 19 juni 2025 een afspraak had op de Dienst dieet en op 2 september 2025 op de Dienst fysische geneeskunde en revalidatie van een ziekenhuis in Sint-Niklaas. Deze stukken zijn in rekening gebracht in de bestreden beslissing, maar verweerder weerhield op basis hiervan geen "medische toestand die dermate ernstig is dat zij bijkomende zorg nodig heeft of een terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk zou maken". Verzoekster toont, dit aan de hand van concrete medische elementen, noch het incorrect noch het kennelijk onredelijk karakter van deze beoordeling aan. Zij toont trouwens evenmin aan dat zij op dit punt nog een voldoende belang heeft bij haar middel, nu niet blijkt dat zij actueel nog steeds medische zorgen zou behoeven.

Verder benadrukt verzoekster andermaal haar verblijf in België sinds 2007, toen zij nog een kind was. Zij stelt in België te zijn opgegroeid en er tot haar 18 jaar school te hebben gelopen. Ze stelt hier ook vriendinnen te hebben. Ze stelt voornamelijk te zijn opgegroeid in het Nederlands en deze taal te spreken met haar familie en vriendinnen. Ze stelt België te beschouwen als haar enige en werkelijke thuis. Ze stelt de taal van haar herkomstland niet te spreken en te verstaan en in haar land van herkomst geen vrienden of familie te hebben. Het is volgens haar niet realistisch om van haar te verlangen dat zij terugkeert naar haar herkomstland.

Zoals reeds werd vastgesteld, hield verweerder rekening met verzoeksters verblijf in België sinds 2007, toen zij nog een kind was, en met het gegeven dat zij hier is opgegroeid. In dit verband wordt verwezen naar de bespreking van het vorige middel. Hierbij werd ook reeds opgemerkt dat verzoekster voor het nemen van de bestreden beslissing er nog eens nadrukkelijk op werd gewezen dat het bestuur voornemens was om haar verblijf niet verder te verlengen en werd haar zodoende de kans gegeven alsnog elementen naar voor te brengen om het bestuur ervan te overtuigen af te zien van dit voornemen. De Raad kan slechts vaststellen dat niet blijkt dat verzoekster in het kader van het horen voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gewezen op haar eerdere scholing, het hebben van vriendinnen of het gegeven dat zij voor een groot deel is opgegroeid met het Nederlands, elementen die op zich niet worden betwist, als redenen waarom de bestreden beslissing niet kon worden genomen of als redenen die opwegen tegen het niet langer voldoen aan de in de wet gestelde voorwaarde van het beschikken over toereikende bestaansmiddelen. Verzoekster betwist het motief niet dat voor het nemen van de bestreden beslissing ook werd verzocht eventuele documenten voor te leggen inzake het al dan niet nog bestaan van familiebanden of culturele of sociale

banden met haar land van herkomst en dat zij naliet in dit verband gegevens of stukken naar voor te brengen die volgens haar in rekening dienden te worden gebracht. Zij gaf in het kader van haar horen helemaal niet aan dat zij niet langer de taal zou spreken van haar herkomstland of dat zij – eventueel via haar moeder – niet langer familiale, sociale of culturele banden heeft met dit land. Aldus blijkt niet dat zij thans dienstig kan aanvoeren dat met dergelijke elementen onterecht geen rekening zou zijn gehouden. Zij voert ook niet aan dat haar horen gebrekkig was of zij niet of onvoldoende in de mogelijkheid zou zijn geweest om op nuttige wijze voor haar standpunt op te komen. Het gegeven dat verzoekster het verder niet eens is met de gedane beoordeling, betekent nog niet dat verweerder, op basis van de bij hem voorliggende gegevens ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan niet in redelijkheid tot zijn besluit is gekomen. Volledigheidshalve wordt ook nog eens opgemerkt dat de bestreden beslissing geen terugkeer- of verwijderingsbeslissing betreft.

Inzake de vermelding in de bestreden beslissing dat haar kind nog geen school loopt in België, stelt verzoekster vervolgens dat haar kind nog niet op een leeftijd is dat het naar school kan gaan. Ze wijst er op dat haar kind in oktober 2025 kan starten in de crèche en legt in dit verband bij haar verzoekschrift e-mailverkeer inzake een aanvraag voor kinderopvang voor. Hiermee toont zij echter niet aan dat verweerder op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat haar kind nog voldoende jong is om zich aan te passen aan een gewijzigde omgeving, te meer nu het nog niet naar school gaat.

Het voorgelegde stuk, gedateerd op 28 maart 2025, inzake onbetaalde schoolfacturen voor het schooljaar 2020-2021, lag verder niet reeds voor bij het nemen van de bestreden beslissing, zodat verweerder hiermee geen rekening kon houden. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, wordt het verder op zich niet betwist dat verzoekster hier school liep, maar volstaat dit gegeven niet opdat zij een onwettigheid of onregelmatigheid die kleeft aan de bestreden beslissing aantoont.

De Raad besluit dat verzoekster niet kan overtuigen dat haar *“medische en sociale omstandigheden”* onvoldoende in rekening zijn gebracht of dat verweerder kennelijk onredelijk heeft gehandeld waar hij geen *“kwetsbare situatie”* heeft weerhouden die een verdere verblijfsmachtiging rechtvaardigt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt andermaal niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

2.7. Verzoekster ontwikkelt een vierde middel dat luidt als volgt:

“4. Schending van artikel 8 EVRM

- De beëindiging van mijn verblijfsmachtiging leidt tot het verlies van het verblijfsrecht van mijn dochter en op termijn wel degelijk tot de verbreking van de gezinscel.

- Dit vormt een schending van het recht op gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.”

2.8. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Zoals reeds werd aangehaald, betwist verweerder op zich het bestaan van een werkelijk gezinsleven tussen verzoekster, haar dochter, haar moeder en diens Iraanse partner niet. Hij wees er echter op dat geen van deze gezinsleden nog een legaal verblijf heeft in België en er geen sprake van is dat de gezinsbanden worden verbroken als gevolg van de bestreden beslissing. Verzoekster betoogt dan wel dat deze beslissing op termijn wel degelijk zou leiden tot de verbreking van de gezinscel, zonder dit echter verder te duiden of concreet aan te tonen. Deze vaststelling volstaat eigenlijk reeds om vast te stellen dat zij er niet in slaagt om een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat verzoekster al zeker niet aantoont dat verweerder aan de hand van zijn volgende motivering haar recht op eerbiediging van het gezinsleven heeft miskend of hierop disproportioneel heeft ingegrepen: *“Het gezin heeft de mogelijkheid om, indien gewenst, elders samen een nieuw leven op te bouwen. Betrokkene, haar dochter en haar moeder hebben de Macedonische nationaliteit; de partner van haar moeder is van Iraanse nationaliteit. Hervestiging in het buitenland behoort tot de*

mogelijkheden. Daarnaast heeft betrokkene geen informatie overgelegd waaruit blijkt dat de aard of hechtheid van de gezinsbanden haar zou belemmeren om terug te keren naar het land van herkomst. Een eventuele terugkeer houdt dan ook geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel in. Van een scheiding van de gezinsband is geen sprake, aangezien alle betrokken verblijfsmachtigingen reeds beëindigd zijn of nu worden beëindigd. Het zich in regel stellen met de immigratiewetgeving vormt bijgevolg geen schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, dat betrekking heeft op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven.” Verweerder heeft verder gewezen op de gestelde voorwaarde in artikel 13, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet dat de vernieuwing van het verblijf van beperkte duur is onderworpen aan de vereiste van het bezit van toereikende bestaansmiddelen, om niet ten laste te vallen van de openbare overheden. Deze voorwaarde beoogt te voorkomen dat de betrokken vreemdelingen ten laste vallen van de overheid en er kan worden aangenomen dat dit door de wetgever noodzakelijk werd geacht voor *“het economisch welzijn van het land”*, zoals bedoeld in artikel 8, lid 2 van het EVRM. Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing disproportioneel ingrijpt in haar gezinsleven. Er wordt zo ook niet aangetoond dat verweerder niet in redelijkheid heeft kunnen oordelen dat het gezinsleven elders, zoals in verzoeksters land van herkomst, kan worden verdergezet. Het wordt niet ontkend dat dit, gelet op de jonge leeftijd sinds wanneer verzoekster in België verblijft en de lange duur van het verblijf in dit land, bepaalde moeilijkheden voor haar met zich mee kan brengen, maar dit betekent nog niet dat hiervoor onoverkomelijke hinderpalen bestaan. Het is ook niet onredelijk waar verweerder heeft aangegeven dat verzoekster tot op zekere hoogte, via de band met haar moeder, ook nog vertrouwd moet zijn met de taal van haar herkomstland, te meer gelet op het langdurige precaire en illegale verblijf in België tijdens haar jeugd. Verzoeksters moeder, van wie werd vastgesteld dat zij 35 jaar in haar herkomstland heeft gewoond, kan zichzelf en haar kind alleszins ook de nodige ondersteuning bieden om als gezin in het land van herkomst opnieuw een leven op te bouwen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt in de gegeven omstandigheden niet aangetoond.

Het vierde middel is ongegrond.

2.9. Verzoekster ontwikkelt een zesde middel dat luidt als volgt:

“5. Verzoekster heeft enkel een binding met België en kan niet terugkeren naar een ander land.”

2.10. Verzoekster laat met deze hoofdzakelijk subjectieve mening volledig na te duiden welke rechtsregel is miskend door het nemen van de bestreden beslissing en op welke wijze. Er is geen sprake van een ontvankelijk middel. Voor zover als nodig wordt verwezen naar de bespreking van de vorige middelen en nog eens opgemerkt dat de bestreden beslissing geen terugkeer- en verwijderings-beslissing betreft.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS